

PHẦN I. ĐỌC- HIỂU (3.0 điểm)

Đọc bài thơ :

ĐI THI TỰ VỊNH

(Nguyễn Công Trứ)

Đi không, há lẽ trở về không?
Cái nợ cầm thư phải trả xong!
Rắp mượn điền viên vui tuế nguyệt
Trót đem thân thể hẹn tang bồng
Đã mang tiếng ở trong trời đất
Phải có danh gì với núi sông
Trong cuộc trần ai, ai dễ biết?
Rời ra mới rõ mặt anh hùng.

(Thơ văn Nguyễn Công Trứ, NXB Văn học, 1983)

Thực hiện các yêu cầu sau:

Câu 1. Xác định thể thơ của văn bản trên?

Câu 2. Chỉ ra một số câu thơ thể hiện quyết tâm lập công danh của Nguyễn Công Trứ trong bài thơ?

Câu 3. Nêu hiệu quả của phép đối được sử dụng trong hai câu thơ:

Rắp mượn điền viên vui tuế nguyệt
Trót đem thân thể hẹn tang bồng

Câu 4. Anh (chị) có đồng ý với quan điểm công danh của Nguyễn Công Trứ trong bài thơ hay không? Vì sao?

PHẦN II. LÀM VĂN (7,0 điểm)

Câu 1 (2.0 điểm): Anh/ chị hãy viết một đoạn văn (khoảng 150 chữ) suy nghĩ về việc thay đổi để thích nghi nhưng vẫn là chính mình?

Câu 2 (5.0 điểm): Cảm nhận của anh(chị) về bức tranh phố huyện trong đoạn văn bản sau:

“... Đêm tối đối với Liên quen lắm, chị không sợ nó nữa. Tối hết cả, con đường thăm thẳm ra sông, con đường qua chợ về nhà, các ngõ vào làng lại càng sẫm đen hơn nữa. Giờ chỉ còn ngọn đèn con của chị Tí và cái bếp lửa của bác Siêu, chiếu sáng một vùng đất cát; trong cửa hàng, ngọn đèn của Liên, ngọn đèn vắn nhỏ, thừa thớt từng hột, sáng lọt qua phen nứa. Tất cả phố xá trong huyện bây giờ đều thu nhỏ lại nơi hàng nước của chị Tí. Thêm được một gia đình bác xẩm ngồi trên manh chiếu, cái thau sắt trắng để trước mặt, nhưng bác chưa hát vì chưa có khách nghe.

Chị Tí phe phẩy cành chuối khô đuôi ruồi bò trên mây thức hàng, chậm rãi nói:

- Giờ muộn thế này mà họ chưa ra nhỉ?

Chị muốn nói mấy chú lính trong huyện, mấy người nhà cụ thừa, cụ lục là những khách hàng quen của chị. Bác Siêu đáp vẫn vơ:

- Hôm nay trong ông giáo cũng có tổ tôm. Để họ không phải đi gọi đâu.

Vợ chồng bác xẩm góp chuyện bằng mấy tiếng đàn bầu bật trong yên lặng. Thành con bò ra đất, ngoài manh chiếu, nghịch nhặt những rác bần vùi trong cát bên đường. Chừng ấy người trong bóng tối mong đợi một cái gì tươi sáng cho sự sống nghèo khổ hằng ngày của họ...”

-----Hết-----